

Двадесет и първа глава БЕЗГРИЖНОСТ

- Ели! – извика Райчо от кухнята. – Това в хладилника какво е?

- Я не пипай там! – Ели то веднага изхвъркна от стаята. – Пияница! Защо пипаш? Баща ми ще се развика! Любимото му питие е това! Защо си го изпил?

- Ама аз не исках!

- Глупчо!

- Просто рекох да го опитам...

- Измитай се от кухнята! Кой ти позволи да влизаш тук и да бърникаш?

- Ама аз...

- Какво ти? Пияница! Хайде!

- Райчо се вмъкнал в кухнята – засмя се Иванчо. – Усладило му се уискито.

- Я гледай! Алкохолик! – извика Ели то и бутна замажния Райчо в стаята. – Като си отиде в къщи, майка му ще го попита къде е бил. И той в това състояние веднага ще издрънка.

- Ами ти защо му даде? – укори я Марина.

- Как ще съм му дала! Той си взе. Какво да го правя?

- Бутни го в банята! – засмя се Иванчо.

- Дай нещо да прием, де – каза Дора.

- И ти ли искаш да си ходиш на четири крака? – запита я Ели то.

- Какво имаш?

- Водка.

- Леле! Я дай насама! – извика Иванчо.
- После да не кажете, че съм ви напила – услови се Елито.

- Абе дай я тука! - Иванчо беше нетърпелив.

Райчо вече спеше на дивана.

- Я-а! Райчо му откърти един! – засмя се Иванчо.

- После ще продължи. Нали го знам – каза Дора.

Елито донесе водката и едно шише с доматен сос.

- Точно по руски.

- Алкохолици! – промърмори Емо.

- Такива са, какво да ги правиш! – каза Елито. – Няма как да им откажа.

Изведнъж се позвъни.

- Леле! Кой ли ще е? – уплаши се Елито.

- Иди виж през шпионката – каза й Емо.

От коридора се чува весели гласове. Скоро се вмъкнаха Румен и Искра.

- Вие пък откъде? – провикна се Иванчо.

- Какво му е на рагацото? – попита Румен и посочи

Райчо.

- Пиян – презрително констатира Емо.

- От какво?

- От “Пешеходеца”.

- “Джони Уокър”?

- На баща ми беше – тъжно поклати глава Елито.

- На баща ти ли? Леле! – извика Румен.

- Ами вие как разбрахте, че сме тук? – пак запита Иванчо, който си надигаше от време на време чашата с водка.

- Случайно минахме. Ти ще се спиртосаш, бе!

- Ами!

- Ще се търкулнеш като Райчо.

- Я-а! – извика Иванчо. – Аз да не съм неиздръжлив като него.

- Ще видим! Ами Дора? Тя май се напи.

- Още не съм.

- А! Навярно си решила? – запита я Марина.

- Ще се нарежа и за умрелите!

- Ти си откачена! – извика Елито. – Няма да пиш повече!

- Е-е! Каква учтива домакиня! – провлече Дора.

- Тя е вече пияна – каза Румен.

- Нека пие, щом иска – вдигна рамене Елито. – Тази нощ няма да има никого у нас. Ще спи тук.

- Свърши! – констатира Емо и я посочи. Дора лежеше на масата до опразнената водна чаша.

- Алкохоличка! – безпомощно разпери ръце Искра.

- Ти не искаш ли да опиташ? – Иванчо ѝ подаде пълна чаша.

- Не, благодаря, не пия.

- Още по-добре за мен! Румба, не искаш ли?

- Не съм вечерял.

- Голямо чудо! На! Опитай!

- Е, щом си рекъл.

- Ха, наздраве!

- Наздраве!

- Ели, ти всички ще напиеш – каза Марина.

- Какво да ги правя!

- Не трябваше да им даваш.

- Щяха да се разсърдят.

- Я заведи Дора да спи – каза Иванчо. – Не мога да гледам пияни!

- Ха наздраве! – провикна се развеселеният вече Румен.

- Наздраве! – и Иванчо обърна чашата. След това се захлупи на масата.

- Още един! – констатира Емо. – Ели, няма да ти стигнат леглата.

- Ще спя у вас.

- Тук изтрезвително ли ще бъде? – запита Искра.

- Ами май че ще трябва да го направим – каза Емо. – Ще ги натикам всичките под душа и ще ги оправя за нула време.

- Я не се занасяй.

- Дай ми една цигара – каза Искра. – Не мога да ги гледам как пият!

- Искаш ли “Дънхил”? – запита Елито.

- Става.

- Охо! То остава и да пушиш! – извика Емо. – Върви на балкона!

- Добре де!... И Румбата свърши – засмя се Искра като излизаше от стаята.

- Какво да ги правя! Хем не са свикнали, хем пият – проплака Елито.

- Не трябваше да им даваш, Елисавета, ти си виновна – каза Марина.

- Знам, не трябваше.

- И сега ще се разчуде – каза Емо.

- А! Не вярвам.

- Ели, дай нещо да си разквася гърлото – Искра влезе с димяща цигара.

- Нали не пиеше? – хапливо я запита Емо.

- Нещо ми пресъхна гърлото.

- Я виж!

- Няма да ти дам водка, защото другите се напиха – обади се от кухнята Елито.

- Дай ми тогава коняк.
- Алкохол не ти давам.
- Ти даде на тях да се напият, а на мен не даваш. Емо е дошъл, а само гледа сеир.
- Че защо не! Който пие, нека си чупи главата!
- Ели, хайде!
- Ще ти дам, щом толкова искаш!
- Браво! Само така те обичам! О-о! От къде имаш този коняк?
- Не знам. Баща ми го донесе отнякъде.
- Елисавета, не й давай! - каза Марина.
- Я не се обаждай пък ти! - грубо я срязва Искра.
- Добре, напий се.
- Ще се напия!
- Поне за мое удоволствие.
- Я си гледай кефа! – каза през рамо Искра и обърна една чашка. – Иха! Екстра!
- Може ли толкова извратени момичета да съществуват! – промърмори Емо.
- Това не е нищо! Мерито да видиш! – с възхищение каза Искра.
- О! Тази е от нейния бранш! – възнегодува Емо.
- И тя ще свърши скоро – каза Елито.
- Да свършва! – ядоса се Емо.
- Ето! – вдигна рамене Елито.
- Те ти беля на главата! - Емо стана.